

1949

ნიანბი

ქართული
ბიბლიოთეკა

№ 21. თბილისი. 1949 წ.

ბამოცეპლობა „კომუნისტი“.

ბამოცეპის წელი XXVI.

ფასი 2 მან.

სტალინის ბრძანებით

ც. ქობულაძის სახელობის სკოლა
 მამოცეპი
 25.9.49

მ. უფარკოსი და მისი სოსიანის სკოლის 32 წლის თავს
 ფართო გზა საბჭოთა ახადგარდობას
 მესწირებოდა

ქართული
 საბჭოთა
 ახადგ

მადიქიშვილი მადიქიშვილის ქუჩაზე

— ფართო გზა უნივერსიტეტისაკენ ჩვენს ახალ-გაზრდობას საბჭოთა ხელისუფლების დამყარებიდანვე ჰქონდა, ახლა კი უნივერსიტეტთან მისასვლელი გზაც გაუფართოებიათ!..

ნახ. ი. გაბაშვილისა

ქვეყნული
გონიერებისა

ძლევა მოსილი მშვიდობის დროშა ჩირაღდანს უქრობს ომის ყაჩაღებს, ვინც ხალხთა შორის სისხლისღვრისა და ახალი შფოთვის ხანძარს აჩაღებს.

სამოქმედო

რამდენი დროშა ფრიალებს,
რა მეწამული ფერია,
რა სიხარული ტრიალებს,
რა საამუჟად მღეროიან!
გულში ხალისი ანთია,
სივრცეში—სხივთა ჩქერია,
მობრძანდა შუქით, ზეიმით,
ბრწყინვალე ოქტომბერია!

*

მზით საესე ჩვენი ქვეყანა,
მტერთაგან დაუძლეველი,
ჰყვავის, ახალ მზით გაფურჩქვნილ
დაუქნობელი ტყე-ველით,
შემოქმედ შრომის დიდება
მის მაღალ დროშას ამშვენებს,
რაც მტრობას დაუნგრევიო,
იგი სიკეთით აშენებს!
სქედს დევგმირების მარჯვენა
ახალ, სანატრელ ცხოვრებას,—
ყოველი დაკვრა ჩაქუჩის
თაობებს ემახსოვრება,
ყოველი დაკვრა ჩაქუჩის,
ყოველი დაკვრა ბარისა,
წინსვლაა, აყვავება
ჩვენი მთისა და ბარისა,
ყოველი გაშლა დროშისა

ჰანგა გამარჯვებისა,
ყოველ ოქტომბრის ზეიმი—
გაცამტვერება მტრებისა,
ყოველი დღე და საათი
სტალინურ ხუთწლედებისა—
ახალი საფეხურია,
გახსნა ახალ გზებისა,
ახალი ნაპერწკალია
ვაჟკაცურ გულის გზებისა.
ვინ დაგვიჩრდილოს ეს შუქი
დიდი ბელადის მცნებისა?

*

დგას უღვეველი ბარაქა,
ხალისიც უღვეველია,
ცას ქარხნის ბოლი გაჰკვრია,
ყამირს ჰკვეთს რკინის ხელია,
მრავლდება, ოქროდ ხვავდება
ქვეყნის სიმტკიცე-დოვლათი,
კოლხეთს ხვავდება ნარინჯი,
რუსთავს გვექნება ფოლადი,
მინდორში ოქროს თაფთავი,
ვენახში საესე მტევნები,
და უშრეტ ჩანჩქრის სინათლე
მზის შუქად ნაშადრევები!
მოდის, იზრდება, ზღვავდება
გმირების ნაამაგარი,

ზეიმობს დიდი ოქტომბრის
მაღალ დროშისქვეშ დამდგარი
დიდი საბჭოთა ქვეყანა,
გულმტკიცე, კუნთებშიგარი,
ბელადის სიბრძნით გაზრდილი
გმირთა თაობა ქებული,
დგას დიდ სამშობლოს დარაჯად,
რომ მტერი გააფთრებული
მტვრად და ფერფლად აქციოს,
ვინც არ მოიშლის ფლიდობას,
ვინც ემუქრება მსოფლიოს
და ჩვენი ქვეყნის მშვიდობას.
ვისაც სურს შრომის-მაგიერ
ომის ხანძარმა იალოს
და ისტორიის ბორბალი
უქულმა შეატრიალოს!

* *

რამდენი დროშა ფრიალებს,
რა მეწამული ფერია,
რა სიხარული ტრიალებს,
რა საამუჟად მღეროიან,
გულში ხალისი ანთია,
სივრცეში სხივთა ჩქერია,
მობრძანდა შუქით, ზეიმით
ბრწყინვალე ოქტომბერია!

ს. ფაშალიშვილი

ნოველა, რომელიც ჯერ არ დაწერილა

ჯონ ტეილორი აუჩქარებელი ნაბიჯით შევიდა კაფეში. მისთვის არავის მიუჩქევია ყურადღება. პალტოს აწეული საყელო გაისწორა, ქუდი მოიხადა და ის იყო მაგიდასთან უნდა დამჯდარიყო, რომ ვიღაცამ მაგრად დაარტყა ხელი მარჯვენა ბეჭზე. პალოუ, ჯონ! — გაბრწყინებული სახით ათვალეირებდა მარტინი ჯონს. ახლა ორივე მხრებზე მოეკიდებინა ხელი და ალერსით ანჯღრევდა. — ოო, მარტინ, ჩემო მეგობარო! — მიესალმა ჯონი და ორივენი მაგიდას შემოუსხდნენ.

— ორი ვისკი, — გასძახა მარტინმა და ჯონს მიუბრუნდა. — სხვა, ჯონ, ამბობენ, შტატები შემოგვივლია ამ მოკლე ხანში. გამომცემლები მოუთმენლად მოელოდნენ შენს ჩამოსვლას. ახალი რა დასწერე, ან რაზე მუშაობ?

მარტინი დააკვირდა მეგობარს. ჯონი ამ ცოტა ხანში თითქოს გამოცვლილიყო, მისი თათლისფერი მოციმციმე თვალები თითქოს მოღუშულიყვნენ, მაღალ შუბლს კიდევ მომატებოდა ნაოჭი, ხოლო შავ თმაზე თეთრი თმის ზოლი ისე მისდევდა, თითქოს საგანგებოდ შეუღებიაო. ორმოცდახუთი წლის იქნებოდა, მაგრამ მისი ატლეთური აგებულება ძნელად თუ მოგცემდათ ამის თქმის საბაბს.

ჯონიმ წარბები შეჭკრა, ვისკი მოსვა, სიგარას მოუკიდა და დაგუბული ხმით დაიწყო, თითქოს მარტინს აღსარებას ეუბნებო, ხმაში მღელვარება ეტყობოდა.

— აი რა, მარტინ, მე მოვიარე ჩვენი შტატები, ვიყავი ფაბრიკებში დავესწარი გაფიცულთა კრებებს და დემონსტრაციებს, ველაპარაკე ფერმერებს. როგორც აქ, ჩვენთან, ისევე მთელ შტატებში ათასობით და ათიათასობით ვნახულობდი უმუშევრებს, რომელთა გატანჯული სახეები მხოლოდ პურისა და სამუშაოს ხსენებაზე აენტებიან და რომელთათვის ყველგან ერთი და იგივე პასუხი აქვთ მზად — სამუშაო არ არის. მე ყველგან მესმოდა პატიოსანი ამერიკელის ხმა — ჩვენ ომი არ გვინდა. მე არ მიკითხავს მათთვის, მაგრამ მათი სახეები ამბობდნენ — ჩვენ პური გვინდა, ჩვენ სამუშაო გვინდა, ჩვენ მშვიდობა გვინდა. მე ვნახე ხალხი, რომელთაც ბინა არა აქვთ და ავადმყოფნი, გაძვალტყავებულ და შიმშილისგან ლანდად ქცეულ ბავშვებთან ერთად ღამეს სარდაფებში და სანაგვე ყუთებში ათევდნენ. ვანა ამ ხალხს ომი უნდა? მათ ბინები უნდათ, მათ უნდათ, რომ მათი ბავშვები სწავლობდნენ, ავადმყოფები საავადმყოფოებში მკურნალობდნენ. ამას წინათ ერთ მიტინგზე გამოსული ორატორი ხალხს ომისკენ მოუწოდებდა, მას დაუღრიალეს — გაეთრიეთ აქედან, ჩვენ მშვიდობა გვინდაო. აი, მარტინ, თემა, რომელიც მე ახლა მაწუხებს, აი, თემა, რომელიც აწუხებს მსოფლიოს ყველა პატიოსან ადამიანს. მე უნდა დავწერო ნოველა ომის წინააღმდეგ. შიმშილისა და უმუშევრობის წინააღმდეგ... და ჯონის არ შეუმჩნევია როგორ კმუჭნიდა მღელვარებისაგან ქუდს, არც ის შეუმჩნევია მეზობელ მაგიდიდან რომ ბოროტი ინტერესით უგდებდნენ ყურს...

ერთ-ერთ შენობაში არის სასამართლო, სასამართლოში მოსამართლე, ხოლო მოსამართლის წინ ახლა იდგა ბრალდებული ჯონი ტეილორი, რომელსაც, როგორც ანტიამერიკული საქმიანობის გამომრკვევი კომისია ირწმუნებოდა, ბრალად ედებოდა გამოთქმა ანტიამერიკული აზრებისა და განზრახული ჰქონდა დაეწერა ნოველა ომის წინააღმდეგ...

— მაშ თქვენ კომუნისტი არა ხართ? — მონოტონურად კითხულობდა მოსამართლე, — და ომის წინააღმდეგი კი ხართ? საკვირველია...

სიტყვა აიღო ტეილორის დამცველმა, რომელიც ამბობდა, რომ ამერიკული კანონებით არ ისჯება თავისუფალი აზროვნება, რომ ტეილორი სრულიადაც არ იყო დამნაშავე, მაგრამ მოსამართლემ იქვე ვააფრთხილა დამცველი, რომ დაპატიმრებული იქნებოდა სასამართლოსადმი უპატივცემულობისათვის, — სასამართლოს ის დამნაშავედ მიაჩნია, — თქვა მან, — თქვენ კი არა. თქვენ ანგარიშს არ უწევთ სასამართლოს. მე თქვენ ვაფრთხილებთ... საბოლოო სიტყვა აიღო ტეილორმა: თქვენი სამართალი დოლარის სამართალია, თქვენ ახშობთ ადამიანის აზროვნებას, თქვენ ლინჩის

ამერიკული ჩაჩხეა

„პასუხისპეგებლობა, უწინარეს ყოვლისა, ეკისრებათ ამერიკის შეერთებულ შტატებს, რომლებიც საბერძნეთში მთელი იმ ქაოსისა და ავანტიურის მთავარი ორგანიზატორები არიან, რომლებიც უკვე მრავალი წლის განმავლობაში მთელი მსოფლიოს ყურადღებას იქცევენ“.

ნახ. ნ. ყიფშიძის

(ა. ი. შინდის მოხსენებიდან)

სისხლის რთველი აქვს ძია ხემს ქვაბში ციხვს ურევს ტრიალით, მაინც ბუზღუნებს: — რა უშნო ჩურჩხეა მომდის, ტიალი!

კანონებს იყენებთ მათ წინააღმდეგ, ვინც თქვენ არ მოგწონთ. სასამართლოს რომ ველური ვუწოდო და თქვენ ველურები — ეს უდიდესი შეურაცხყოფა იქნებოდა მათთვის. თქვენ გააჩუმეთ ჩემი დამცველი, მაგრამ ვერ გააჩუმებთ მილიონობით პატიოსან ადამიანს...

— გაათავისუფლეთ ტეილორი, სირცხვილი ასეთ სასამართლოს! — მოისმა დარბაზში, მაგრამ მოსამართლემ ბრძანება გასცა დაეპატიმრებინათ ყველა, ვინც ხმას ამოიღებდა და გაბრაზებით მოსწია სიგარა, რომელზედაც ოქროს კბილების ანაბეჭდი დაემჩნა.

ამას წინად მსოფლიო საზოგადოებრივი აზრი მიპყრობილი იყო ნეუ-იორკისაკენ, სადაც მიმდინარეობდა გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის გენერალური ასამბლეის სესია. ამერიკული გაზეთები აჭრულებული იყო ამერიკის წარმომადგენლის გამოსვლით, რომელიც ბრალს ედებდა უნგრეთის, რუმინეთის და ბულგარეთის მთავრობებს ადამიანთა უფლებების დარღვევისათვის და გენერალურ ასამბლეას მოუწოდებდა მათ დაცვას...

ალბათ, მწარედ გაეცინებოდა ჯონი ტეილორს, როცა წაიკითხავდა ამ სიტყვას, ჯონი ტეილორს, რომელსაც სასამართლოსადმი უპატივცემულობისა და ნოველისათვის, რომელიც ჯერ არ დაეწერა, პატიმრობა მიესაჯა.

ნოდარ გუაშიძე

მარგალიტას მუშტის ძალა

გთხოვთ გაიცნოთ მარგალიტა ამილახაძე. იგი მუშაობს ადგივნის რაიონის სოფელ ლელოვანის სასოფლო საბჭოს მდივნად.

იგი მარტო ამ თანამდებობით როდი ვახლავთ ცნობილი. კრივი იცის ისეთი, რომ ვისაც მუშტს გაატყამს, იმას შეუძლია ცხვირ-სახოცი აღარ ატაროს, რადგან მარგალიტას მუშტის შემდეგ ცხვირი ძნელად თუ დარჩება თავის ადგილას.

ამას წინათ, ჩვენს კლუბში რეპეტიცია მიმდინარეობდა. 12 წლის ნათელა მაღალაშვილიც თამაშობდა პატარა გოგონას როლს. რეპეტიციის შემდეგ დაეჯახა მარგალიტა და შემოჰკრა ნათელას პირდაპირ ცხვირ პირში. თორმეტჯერ შეგზრიალდა დაზარალებული, დარწმუნებული, რომ ცხვირი აღარ ჰქონდა, მაგრამ მთელი რაიონის გასაკვირველად გადარჩა (ეტყობა მთელის ძალით არ შემოჰკრა მარგალიტამ).

სამაგიეროდ კლუბის გამგეს რევაზ მაღალაშვილს და ნორა ბუიძეს ერთი ისეთი შემოჰკრა, რომ, როგორც იტყვიან ხოლმე, სულ „ბურღავალა“ აძახებინა (მაღალაშვილმა და ბუიძემ დაპკარგეს ორი ქულა, ე. ი. ორი კბილი).

ამჟამად მარგალიტა ამილახაძეს დანიშნული აქვს კრივიში შეხვედრა კოტე ყვავაძისა და ნინა ბოკორიშვილის წინააღმდეგ. ეჭვი არ არის, რომ ეს შეხვედრაც მარგალიტას გამარჯვებით დამთავრდება.

ლელოვანი

ხათრი და ხათაბაღა (საჩხერე)

ხათრიანი კაცია აკაკი ტაბატაძე. იგი საჩხერის სადგურის უფროსადაც „ხათრი“ დადგა, თორემ უფრო უკეთეს ადგილს აძლევდნენ. აკაკის ხასიათი საჩხერელებმა უმალ გაიგეს და ვინ საწყობები თხოვა, ვინ სადგურის ტერიტორია. ისიც ხათრს არავის უტეხდა და სთავაზობდა რასაც თხოვდნენ.

ერთმა საჩხერელმა კლიენტმა მიიღო ავტომანქანის ძველი „შინები“. რამდენიმე დღის შემდეგ იგივე კლიენტი ეწვია აკაკი ტაბატაძეს და გულაჩუყებულმა უთხრა: „მიშველე, დამიწერე ფიქტიური აქტები, რომ მე რკინიგზიდან მივიღე 30.000 კილოგრამით ნაკლები ტვირთი, მას წარვუდგენ ჩემს ბუხვალტერსა, იგი დამიკრავს კევრსა და მეც ვისარგებლებ და... (ერთის სიტყვით, ჩუმაღ რალაც დაუმატა). აკაკის შეებრაღა კლიენტი და ხელში მიაჩეჩა ფაქტი, ანუ 8 „აქტი დაკარგული“ შინებისა.

ამჟამად იგივე კლიენტი რკინიგზას უჩივის 30.000 კილოგრამი შინის ღირებულებას 35.000 მანეთის რაოდენობით, საქმეს უმალ-

ღესი სასამართლო იხილავს. როდესაც აკაკის კითხეს, თუ რატომ მოაწერა ხელი ფიქტიურ აქტებზე, მან ასეთი განცხადება დაწერა:

„მე კლიენტს იმისათვის კი არ მოვუწერე ხელი აქტებზე, რომ რკინიგზისათვის ეჩივლა. არამედ იმისათვის, რომ ეს თავის ბუხვალტერიისათვის წარედგინაო.“ (და აქაც ჩუმაღ დასძინა: ყველაფერი „ხათრი“ მომივიდაო).

ჩვენ მოველით, რომ ყოველგვარი ხათრის გარეშე ტაბატაძე აგებს პასუხს ხათაბაღისათვის.

ბურანთელი

გახსოვს, ხეო!..

(აგროტექნიკოს შ. მიქაძის მონოლოგი)

წყალტუბოს რაიონის სოფ. ხომლის „ოქტომბრის სხივის“ სახელობის კოლმეურნეობაში წელს დარგეს 2000-მდე ძირი ევკალიპტი, რომელთაგან ნახევარზე მეტი გახმა მოუფლელობის გამო.

გახსოვს, ხეო?.. ჩვენში ვინ არ შეიყვარა, ვინ არ გაქო? ჩვენც გვირჩიეს: ევკალიპტი კარგია და დარგეთ აქო. ან დამარგველმა რა იცოდა, ან შენ მაშინ რა იცოდი, რომ უფარვის მოვლის გამო ნახარბივც გახმებოდი? ბევრი დარგეთ, ცოტა დარჩით, ძლივსა გითვლით თბოთ-თბოთო, — კარგად რომ ვერ მოვიარეთ, გვაბატიე ევკალიპტო!

შ. ილიაძე

ჩიორას ნათქვამი

დ. აბაშის ქალთა საშ. სკოლის ეზოში საქონელი თარეზობს:

ერთი პატარა ჩიორა დამწუხრებული ჩიოდა: — ამ ქალთა სკოლის ეზოში შევცდი, რომ ბუდე მოვიწვიე. ასეთი ამბის შემყურე მოდი და ნულარ მოიწყენ... ჩამოხველდება თუ არა, შეწყდება ირგვლივ ძახილი, ეზოში შემოიჭრება საქონლის დიდი ნახირი. გაატიალეს ნერვებიც, განა მარტო ეს მალონებს? ეზო აღარ გავს ეზოსა, დამხვავებებია სალორეს. ახალთ-ახალი მესხრები მიაოხრეს და დაშალეს, პატარა პიონერებმაც ისეთი რამ დააშავეს, რომ მათი რგული ნერვები, (ნეტავი მაინც ნახავდე) მზრუნველი გამგის წყალობით პირუტყვთა მხხვირბლო გახადეს.

ჯანსუღ ნიძაბაძე

წყალში დახსრჩვალნი ორაგული

(ლანჩუთის რაიონი)

დიალრგი სწარმოებს № 1 ჩაის ფაბრიკის სასადილოს გამგის ნური ქერქაძესა და ფაბრიკის მუშას შორის:

— ამხანაგო ნური, ამ კერძს ტყუილად რატომ უწოდებთ „სალიანკას“, ეს ხომ თავისი შემადგენელი ნაწილებით „ძვლიანკაა“!

— ძვლიანკა? ესე იგი ძვლები ურევია, ხომ! შე კაი კაცო, უძვლო ძროხა სად ნახე?!

— არც უხორცო ძროხა მინახავს.

— ხორცს, ძამია, კატლეტში ვუშვრებით.

— მაშ კატლეტი მომიტანეთ.

— კატლეტი არა გვაქვს.

— მაშ ხურდა მაინც გამოართვით თქვენს მებუფეტე ლიდა ურუშაძეს. მე ვთხოვე, ვუძახე და ვერ გავავაგონე.

— შე კაი კაცო, ხომ ხედავ რამდენი ხალხი ასეგია, შენ თუ ვერ გაავაგონე, მე რა ლითონის ყანყარატო მიღვია ყელში.

— პატივცემულო ნური, თქვენ მგონი ცენტრალურ სასადილოში მუშაობდით, აქ როგორ მოხვდით?

— დაწავავე, ძამია, და დამსაჯეს, აქ გადმომიყვანეს.

— სასადილოს გამგის თანამდებობიდან მოგხსნეს და ისევ სასადილოს გამგედ დაგნიშნეს, ეს როგორი სასჯელია?!

— შე კაი კაცო, იქაური ხალტურა და აქაური ერთია? აქ იმის ნახევარსაც ძლივს ვაკეთებ, იქ რომ ვაკეთებდი... რა გითხრა, იცი? აქ რას მევაკრები, ამდენი დრო თუ გაქვს, წადი და მიჩივლე. იქნებ მომხსნან და სხვაგან, უფრო უკეთეს ადგილზე გადამიყვანონ!

რამშაძე

ბ. მახარაძე

აკ. ძიმიტარელს: მუშათა კლუბებს საპატიო კულტურულ-აღმშენებლობითი მუშაობა აქვთ დაკისრებული. ნიანგი ფიქრობს, რომ მახარაძის № 2 ჩაის ფაბრიკასთან არსებული მუშათა კლუბიც ამ მოვალეობას უნდა ასრულებდეს. თქვენი ღვაწი კი საწინააღმდეგო ამბავს გვამცნობს; აგვიწერეთ რა კლუბში არსებულ უწყსრიგობას და დირექციის უყურადღებობას, გულამოსკვნით დასძინეთ:

„ხაური, კენჭების სროლა, ღრინცელია, რა ხდება? კინო ეკრანზე რად გვინდა, კინო დარბაზში ჩაღდება, — გამგის მიერ კი ყველა ეს კულტურული მუშაობა ხაღდება.“

თუ ეს ყველაფერი იმას არ ნიშნავს, რომ თქვენი კლუბის ფუნქციები შეიცვალა და იგი უშუალოდ სურათების დადგმაზე გადავიდა, ნიანგი გირჩევთ თქვენს გამგეს კინორეჟისორის სახელწოდება მიანიჭოთ და კლუბისათვის შესაფერი შენობა და შესაფერი გამგე გამოძებნოთ.

ჭუთაისი

ნ. ბალახვანელს: ეჭვი ნუ შეგეპარებათ იმაში, რომ სიხარულით ვადგენებით თვალს ინდუსტრიული ქუთაისის მშენებლობასა და გაღამაზებას. დიდად გავგახარა თქვენს ქალაქში ტროლეიბუსის ამუშავებამ, ქუჩების მოასფალტებამ და საერთო გამწვენიერებამ. ის კი არავითარ შემთხვევაში არ მოგვწონს, რომ ნინოშვილის ქუჩაზე არსებულ ბაზარს აქამდე

„არვინ აქცევს ყურადღებას, რომ მოწყობს ბაზარს: ღორები დათარეშობენ, ხურათია ხაზარის; წვიმის დროს თუ შეიარე, აგაჭრელებს ტალახს.“

ეს ძლიერ საწყენია, მაგრამ მინც გავვიძინებდა შეგისრულოთ შემდეგი თხოვნა:

„ერთ რამეს გთხოვთ, გეხვეწებით, ეგებ რამე გავიწყდეთ. ყურადღება მოგვაქციეთ და ბაზარი მოგვიწყეთ.“

სამწუხაროდ, ნიანგს ჯერჯერობით არა აქვს სათანადო გამოცდილება საკომუნურნო ბაზრების კეთილმოწყობის საქმეში. ჩვენს აზრით, ამას ქუთაისის კომგანი უკეთ შესძლებდა, რომ მოისურვებდეს... თავისი მოვალეობის შესრულებას...

ს. ბორიტი (ორჯონიკიძის რაიონი)

მ. მდინარაძეს: თანავუგრძნობთ თქვენს მიერ ამტყველებულ მდინარეში ჩრულებას, რომელიც აქამდე თევზით მდიდარი ყოფილა და ახლა კი სოფ. ხევის, ხუნევისა და უბის-ბორითის უბანზე მიმაგრებულ მოქ. ლადო მესხის დაუდევრობით:

„დინამიტებს მიფეთქებენ, თევზსაყლებად ყველა მესხის, მაგრამ ამას ხულ გულგრილად მეთვალყურებს ლადო მესხი.“

მაგრამ „მეთვალყურე“ მესხს, რომელიც მაგ მდინარეში დინამიტით ამოტყველებულ თევზებს შეექცევა და თანაც ხედ ბორითულ ღვინოს აყობებს, თუ ჰგონია, რომ

„ვერ უჩივლებენ თევზებს, ბირი წყლითა აქვს ხავსეო“...

ეს სრულებითაც არ ნიშნავს იმას, რომ თქვენს ლადოს აკრძალული, დანაშაულებრივი წესით „ნანადირევი“ თევზებით უნდა ჰქონდეს პირი საესე. თქვენი რაიონის მილიციამ უნდა აუხსნას თავის თანამშრომელს, რომ ასეთი დანაშაულის ჩამდენის მიმართ მართო თევზების საჩივარი არაა საჭირო, მათ მაგიერ პროკურორს შეუძლიან ილაპარაკოს.

1) ხალხური შემოქმედების რესპუბლიკურ ოლიმპიადაზე შემოქმედებითი პრაქტიკას იქნენ ჩვენი კომპოზიტორები.

2) ქართული მუსიკის დეკადზე ოლიმპიადის მონაწილენი პრაქტიკულად ეცნობიან ჩვენი კომპოზიტორების შემოქმედების ხალხურობას.

გარეთაში ნიანგს

ქაო ნიანგო!

საგარეჯოს რაიონის ს. სართიჭალიდან (სადაც მტს-ის დირექტორის მოადგილედ ვმუშაობდი პოლიტნაწილში) შეგვუღებით თბილისში წამოსვლა მომიხდა 1949 წლის 20 ივნისიდან 10 აგვისტომდე.

წამოსვლის წინ წერილობითი განცხადებით მიემართე სართიჭალის ფოსტის გამგეს, რომ აღნიშნული რიცხვიდან ჩემი გახეთები ეგზავნა სოფელ ბოკორმაში. მაგრამ 50 დღის განმავლობაში (ე. ი. 20 ივნისიდან 10 აგვისტომდე) არც ერთი ცალი გახეთი არ მიმიღია.

როცა სამუშაოზე დაბრუნების შემდეგ მივაკითხე ფოსტის გამგეს ჩემი ქურნალ-გახეთების შესახებ, მან „ამომწურავად“ მიპასუხა:

— თუ მართალი გინდა გითხრა, არ მიწოდდა გამოგზავნა და არ გამოგიგზავნეთ.

როცა ადგილზე „შენახული“ ჩემი გახეთები მოვთხოვე, მან დაცინვით „განმიმარტა“—ვისაც გახეთები უნდა, შეგვუღებაში არ უნდა წავიდეს.

ამრიგად, ფოსტის გამგე ლავერენტი 150 ცალი ჩემი გახეთის მაგიერ ასეთი „ტკბილი პასუხით“ დამამკაცოფილა.

მიუხედავად ამისა ნიანგო, კავშირგაბმულობის სამმართველოსთან, განუმარტონ სართიჭალის ფოსტის გამგეს თავისი მოვალეობა.

გ. გუჩაშვილი

აბს. ნიანგო!

მე მწერლის სახელობის ქუჩაზე ვცხოვრობ. ირგვლივ სულ მწერლების სახელობის ქუჩებია. მეც და დანარჩენი მცხოვრებნიც დიდად გავგახარა იმ გარემოებამ, რომ ორჯონიკიძის რაიონის კომუნალურ განყოფილებას დაეხმარა სურვილი საყვარელი მწერლების სახელობის ქუჩების წესრიგში მოყვანისა.

გურამიშვილის, ბარნოვის, გოგებაშვილის, ერისთავ-ხოშტარისა და სხვა ქუჩები მშენებრად შეკეთდა და შეღამაზდა. მხოლოდ გოგებაშვილის ქუჩაზე (მისი დასაწყისიდან ოცდაორ ნომრამდე) მცხოვრებნი გულდაწყვეტილი ვართ. დღემდე ვარ ვიცით, თუ რა მიზეზით მიატოვეს ეს უბანი შეუკეთებელი, ვის სახსოვრად დასტოვეს აქ ორნოები და გადათხრილი ტროტუარები?

წყერი

ქაო ნიანგო!

ქუთაისში, საფიჩხიის საკომუნურნო ბაზართან არის საფოსტო ყუთი. ახლომანლო მოსახლეობა პირნათლად ასრულებს თავის მოვალეობას და წერილებს ადგებს აღნიშნულ ყუთში.

საქმე იმაშია, რომ მართო წერილების ყუთში ჩაშვება არ კმარა. ყუთს ფრთები არა აქვს, რომ აფრინდეს და წერილები პატრონებს ჩააბაროს. ასეთ შემთხვევაში მიღებულია, რომ ფოსტის მუშაკებმა გასწინდონ ყუთი და გაგზავნონ ბოლომე მისამართების მიხედვით.

დიახ, წესი ასეთია, მაგრამ ქუთაისის ფოსტის მუშაკებს, როგორც წესი, აღნიშნული საფოსტო ყუთის გაწმენდა გაახსენდება ხოლმე კვირაში ერთხელ. გამოგზავნიან პატარა ბავშვს, ეს უკანასკნელი გახსნის ყუთს, ამოიღებს წერილებს, ჯერ ითამაშებს ამ წერილებით, ხოლო შემდეგ ჩააბარებს ფოსტაში.

ასე სჩადის პატარა ბავშვი, მაგრამ, საინტერესოა, ქუთაისის ფოსტას ვინ განაგებს,—პატარა თუ დიდი ბავშვი?

გ. ჭუბანიძე

საკრედიტო კომისია: გ. აბაშიძე (პ. მგ. რედაქტორი), აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უ. ჯაფარიძე, კ. კალაძე, ი. ნონეშვილი (პ. მგ. რედაქტორის მოადგილე), ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 14. ტელ. 8-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1949 წ. 18/XI. ტექსტი აწეობილია ლ. ბ. ბერძენიშვილისა. პოლიგრაფკომბინატ „კომუნისტის“ სტამბაში, შეკ. №, 1401. ლენინის ქ. № 14. დაბეჭდილია სტამბა „ზარია ვოსტოკას“ ოფსეტმანქანაზე, შეკ. № 2320. თბილისი, რუსთაველის გამზ. № 42. გამოც. № 117. ტირ. 11000 უე 04465.

ამრიგად, ჩვენ უფლება გვაქვს მტკიცედ ვთქვათ, რომ დემოკრატიისა და სოციალიზმის ძალები იბრ-
 დებიან, მაშინ როცა კაპიტალიზმისა და ომის გამჩაღებელთა ძალები სუსტდებიან.
 (გ. მ. მალენკოვის მოხსენებიდან მოსკოვის საბჭოს საზეიმო სხდომაზე 1949 წლის 6 ნოემბერს)

ნახ. გ. ლომიძისა

საბჭოთა წესწყობილება
 ოცდათორმეტი წლის არის,
 ბნელსა ჰკვეთს სოციალიზმის
 ზრდისა და წინსვლის ისარი.
 ტრუმენს სურს ომით შეხსწყვიტოს
 დროის სვლა—ისრის ტრიალი.

ჩვენს მხარეს მოუღერია
 ქვემეხის ლულა ტიალი.
 მაგრამ ოქტომბრის ვარსკვლავი
 სულ უფრო ბრწყინავს მზის დარი,
 ტრუმენებს უახლოვდება
 მათი დაღუპვის ისარი.